

Uns quants estudis recents de literatura catalana contemporània

per Jaume Aulet

Durant l'any 2010 –amb alguna cua datada encara l'any anterior– han aparegut nombrosos estudis de literatura catalana contemporània. Vegem ara els que tenen un caràcter més monogràfic.

Maragall

El 2010, les commemoracions sobre Joan Maragall comencen a donar fruits. És només una primera collita, amb dos llibres suculents. El primer, d'Ignasi Moreta, se centra en qüestions filosòfiques.¹ És un estudi valuós i ben documentat sobre l'ideari de Maragall –especialment el religiós– que arriba a conclusions sobre l'heterodòxia maragalliana presentades de manera més innovadora del que potser són en realitat. Això passa perquè Maragall era un poeta i no pas un filòsof (a diferència d'alguns dels seus referents), per la qual cosa segurament l'anàlisi literària permetria entrar més a fons en els matisos que Moreta planteja. El segon llibre és de Sam Abrams i se centra més en aspectes literaris.² Darrere d'un títol com el de *Llegir Joan Maragall ara s'entreveu* una relectura posada al dia. Aquesta n'és la intenció, certament. I ho fa gairebé poema per poema. Tot un repte. És cert que en alguns casos s'apunten trets ben suggeridors, però en general rere una suposada relectura (el relativisme, la modernitat...) s'hi reconeixen els elements essencials de la lectura diguem-ne canònica (anava a dir acadèmica). Val a dir que el llibre està dedicat «a tots els autèntics maragallians», la qual cosa ens pot deixar descol·locats, ja d'entrada. Ara haurem d'esperar la collita del 2011, una anyada que es preveu també de

les bones pel que fa als estudis maragallians.

La resta de poetes

Joan Vinyoli disposa ja des d'ara d'un estudi de referència. És el que ha publicat Pep Solà sobre la vida i l'obra del poeta.³ Tot i algunes petites polèmiques que hem pogut seguir a través de «Revista de Girona», és evident que el llibre constitueix una aproximació molt seriosa per a entendre l'evolució de la poesia de Vinyoli d'acord amb la progressió de la seva biografia. Algunes de les fonts documentals emprades són rigorosament inèdites. Així mateix, obre moltes línies de lectura que poden ser desenvolupades en el futur. Pel que fa a J.V. Foix, cal assenyalar un estudi que ha passat pràcticament desapercbut i que en canvi mereixeria major rellevància, ja només pel fet d'haver obtingut el premi Lluís Nicolau d'Olwer de l'IEC: el de Pere Gómez i Ynglada sobre les col·laboracions de l'escriptor a «La Publicitat».⁴ S'hi reflexiona sobre el Foix assagista i periodista, s'hi cataloguen, classifiquen i analitzen les col·laboracions al diari i s'extreuen diferents conclusions. Hi sobresurten la consideració que la vocació periodística acaba essent una dedicació frustrada o, més en concret, els matisos que als anys trenta es poden establir pel que fa a la suposada aproximació filofeixista de la qual tant s'ha parlat pel que fa als articles dels anys vint.

Joan Salvat-Papasseit també gaudeix d'un nou estudi extens i amb afany d'exhaustió. Els autors en són Ferran Aisa i Mei Vidal.⁵ En aquest cas, a diferència d'alguns dels anteriors, no sembla que siguem davant

d'un estudi de referència. És cert que darrere del que llegim hi ha una extraordinària feina de documentació, la qual cosa ha permès treure a la llum facetes biogràfiques i textos inèdits. En aquest sentit, el mèrit de l'aportació és indiscutible. A l'hora de l'anàlisi es prioritza el component ideològic per damunt del literari. És una opció respectable, però que de segur limita l'abast de l'autèntica aportació de Salvat-Papasseit a la poesia del seu temps. Amb el títol de *Contextos de Joan Brossa. L'acció, la imatge i la paraula*, el professor John London ens ofereix una interessant perspectiva d'anàlisi de l'opus brossià.⁶ L'autor hi aborda diferents «contextos» –el terme hi és emprat de manera molt genèrica– des dels quals és possible endinsar-se en l'obra de l'artista i l'escriptor: la comparació amb la poesia d'Ungaretti, la recepció crítica del seu teatre de postguerra i la connexió entre gèneres i la importància de la llengua literària. El darrer d'aquests suposats «contextos» és, de fet, una valoració personal feta des de l'afany de desmitificació, que va més enllà d'una visió estrictament literària o artística.

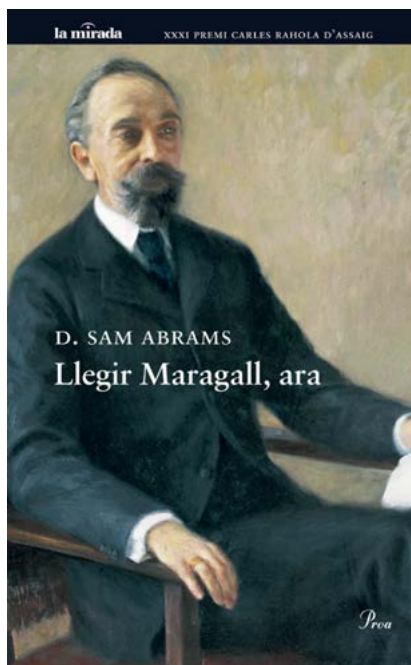
Pel que fa a poetes illencs, mereix atenció la recopilació que Damià Pons ha fet dels seus treballs sobre Damià Huguet.⁷ La majoria ja eren ben coneguts, però la recopilació els converteix en una monografia molt vàlida per al coneixement de l'obra d'una de les figures de les lletres illenques des de la dècada dels setanta. En aquest sentit, té especial rellevància el capítol «Les col·leccions de poesia impulsades per Damià Huguet» (pàgs. 107-119). Les poetes mallorquines

disposen des d'ara d'un treball vindicatiu signat conjuntament per Isabel Peñarrubia i Maria Magdalena Alomar i Vanrell.⁸ És un estudi un xic descontextualitzat, sí, però que ens recorda l'existència de noms ja reivindicats en altres ocasions (com els de Maria Antònia Salvà, Maria Verger, Maria Mayol o Cèlia Viñas), però que així mateix posa a la palestra altres poetes menys conegudes com Victòria Penya, Margalida Caimari, Angelina Martínez, Manuela de los Herreros, Marcel·lina Moragues, Maria Ignàsia Cortès i Emília Sureda. De totes se'n publiquen també textos representatius.

Girona i Lleida tenen des d'ara sengles monografies sobre els Jocs Florals locals. En el cas gironí, l'estudi ha anat a càrrec de Margarida Casacuberta.⁹ És un extens volum que s'inicia amb una rigorosa anàlisi interpretativa en la qual es repassa la història del certamen des del temps de les polèmiques entre el sector de les revistes «L'Enderroch» i «Vida», en ple Modernisme, fins a la represa –molt menys significativa– dels anys trenta. Bona part del volum és també una catalogació de dades i una recopilació de textos representatius, tant pel que fa a les obres guanyadores com als discursos dels respectius presidents del consistori. S'agraeix també que el volum es tanqui amb un índex de noms, que en un llibre així és quasi imprescindible. El volum sobre els Jocs de Lleida és un pèl més modest, però no pas menys interessant. En aquest cas ha anat a cura de Gerard Malet i és bàsicament una catalogació de guanyadors i recopilació i edició dels discursos presidencials.¹⁰ La presentació del responsable de l'edició és ara més un pròleg convencional que no pas un estudi introductor.

Altres retrats i monografies

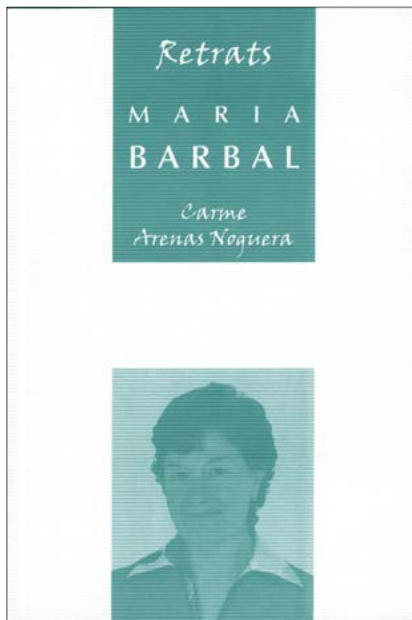
La col·lecció de retrats que edita l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana ens ha ofert, amb data de 2010, el de Maria Barbal, a càrrec de Carme Arenas.¹¹ Tal com és freqüent en els volums de la col·lecció, el retrat a partir de components biogràfics dóna peu a un repàs de la imatge més aviat

literària, que en aquest cas queda centrada en una sèrie d'aspectes tots molt interessants: el tractament de la realitat, la importància del passat i la memòria, la recerca de l'essencialitat i la tipologia dels personatges. D'altra banda, la col·lecció «Gent Nostra» ha ampliat el seu extens catàleg amb un volumet de Josep M. Ainaud dedicat a Carme Karr.¹² Més enllà de l'estudi literari, el veritable interès del retrat prové del fet que l'autor sigui el nét de la biografiada, la qual cosa ens permet descobrir una sèrie d'elements curiosos i anecdòtics. L'editorial Duxelm i la Fundació Josep Irla han donat a conèixer una nova col·

lecció que pretén, per damunt de tot, la recuperació d'algunes figures de la història del país (també de la història literària) que per motius diversos han quedat pràcticament oblidades. Potser el format quadrat dels llibres no és el més manejable, però això no va pas en detriment del contingut que s'hi insereix. Durant el 2010 la col·lecció ha incrementat el seu catàleg amb el volum dedicat a Joaquim Ventalló, a cura de Pau Vinyes i Roig.¹³ En aquest cas el retrat té un perfil més típicament biogràfic. La perspectiva principal és la del Ventalló periodista, però també es fa esment a les inquietuds literàries del personatge, a la relació amb d'altres escriptors (hi ha, per exemple, tot un capítol dedicat a l'amistat amb J.V. Foix) i a la seva tasca com a traductor (especialment pel que fa a les historietes de Tintín). El volum es tanca amb un annex en el qual es recopilen entrevistes, se seleccionen alguns articles i s'ofereix una detallada cronologia. Un altre dels treballs que ens ocupen se centra també en la faceta periodística d'un escriptor. És el cas de Tomàs Garcés i de l'estudi que Valentí Soler ha dedicat a la seva activitat assagística i crítica.¹⁴ L'autor hi repassa, des de la cronologia, les col·laboracions de Garcés en els diferents revistes i diaris (amb atenció especial a «La Revista»

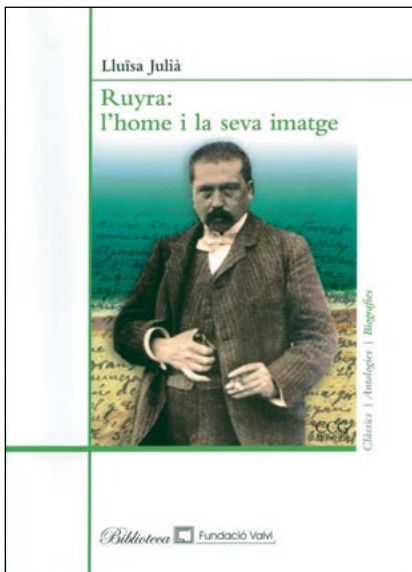

Corretger («Escriptores de Tarragona: noves veus, 1990-2010», pàgs. 99-130); i dos retrats més monogràfics de Sara Pujol sobre «Maria Josepa Mas-sanés i el seu temps» (pàgs. 45-70) i de Montserrat Palau sobre «Antònia Opisso Vinyas i Regina Opisso Sala» (pàgs. 71-98). Tot plegat es completa amb una conversa de Lluïsa Julià amb Montserrat Abelló que permet resseguir-ne la trajectòria poètica (pàgs. 131-155). De la mateixa Lluïsa Julià podem llegir també un nou estudi seu sobre Joaquim Ruyra.¹⁶ Torna a ser un retrat biogràfic, el qual ordena i sintetitza moltes de les coses que l'autora ja havia escrit a propòsit de Ruyra. El repàs dels arxius i les entrevistes directes amb familiars ofereixen al-

les cireres), el qual ens du fins a un altre centenar de pàgines centrades en l'anàlisi de *L'hora violeta*. Curiosament, en el que es diu de tots quatre llibres s'apunten línies de lectura que no es desenvolupen i que van més enllà de la «tesi» que es vol demostrar.

Al marge d'autors concrets, hi ha dues altres monografies a ressenyar. En primer lloc, el treball de Faust Ripoll sobre *Valencianistes en la postguerra*.¹⁸ És la reelaboració d'una tesi doctoral mitjançant la qual, de forma rigorosa, es va desgranant fil per randa l'actuació i l'evolució dels intel·lectuals valencians entre 1939 i 1951. La literatura i les seves plataformes hi tenen un paper central. En aquest sentit, l'aportació més aprofundida és

i «La Publicitat») i assaja després la caracterització d'un model crític. S'inclou també una completa catalogació de textos. Ara ens faria falta un altre estudi similar sobre el Garcés poeta. Si més no, gràcies a Valentí Soler tenim un bon punt on recolzar-lo.

Les escriptores tarragonines compten des d'ara amb un volum que vol posar de manifest l'aportació literària d'aquestes autores.¹⁵ Es tracta del resultat d'unes jornades organitzades per la Universitat Rovira i Virgili. A més d'una reflexió d'Olga Xirinacs, el llibre inclou dues anàlisis de conjunt de Joan Cavallé («L'excepció i la regla: Tarragona vista amb ulls de dona», pàgs. 23-43) i Montserrat

gunes dades inèdites i, així mateix, algunes fotografies fins ara desconegudes. Montserrat Roig també ha vist incrementada la seva bibliografia amb un treball de M. Àngels Francés centrat en l'anàlisi de la seva narrativa i en especial de la novel·la *L'hora violeta*.¹⁷ Es tracta d'un treball que vol ser acadèmic, però que acaba essent més aviat escolar. La tesi és clara: «cal considerar-la [Montserrat Roig] una autora feminista» (pàg. 301). Per demostrar-ho, però, potser no fa falta una introducció teòrica d'un centenar de pàgines sobre «Feminisme i literatura». La resta del volum és un estudi tancat de tres obres (*Molta roba i poc sabó...*, *Ramona, adéu* i *El temps de*

la que es fa de les activitats del grup de l'editorial Torre, amb Xavier Casp i Miquel Adlert al capdavant. En segon lloc tenim l'aproximació que Anna Esteve ha fet al gènere del dietarisme durant les darreres dècades del segle XX.¹⁹ És cert que la literatura autobiogràfica ha sofert un creixement espectacular des dels anys setanta i no és menys cert que, a escala internacional, els estudis sobre aquest tema han acabat situant el gènere al nivell de qualsevol dels altres. Anna Esteve fa, en aquest sentit, la seva particular contribució i assaja l'aplicació al cas català de tot aquest canemàs teòric recent. I amb conclusions que a vegades poden semblar-nos més aviat òb-

vies i a les quals segurament podem arribar sense tant aparat teòric. Però això no és culpa de l'autora, és clar. En la segona part del llibre s'il·lustra la caracterització en set casos concrets: els de Pere Gimferrer, Valentí Puig, Feliu Formosa, Josep Piera, Rafa Gomar, Enric Sòria i Miquel Pairoli.

Un apartat per a la literatura infantil i juvenil

No hauríem d'oblidar, és clar que no –oi Aloy?–,²⁰ els estudis sobre literatura infantil i juvenil, els quals ajuden a conformar també el panorama crític de la literatura catalana actual. En aquest sentit, amb data de 2010 hi ha diverses aportacions ressenyables. La primera, precisament, de Josep M. Aloy. Amb el títol *Et diran que llegeixis, Bernat*, l'autor hi repassa la literatura catalana per a joves dels darrers cinquanta anys.²¹ A més dels «clàssics d'ara», com Josep Vallverdú o «l'in-esgotable» Joaquim Carbó, el llibre estableix un autèntic panorama que no vol tenir finalitat canònica, però que en el fons ajuda a establir aquest canó. L'afany panoràmic fa que no s'oblidi de la poesia, ni del teatre, ni de les traduccions. Esperem que l'estímul d'en Bernat acabi essent recíproc i que s'eixampli també a tots els nois i noies que en Bernat representa. Ens fa molta falta.

Des d'un punt de vista més acadèmic cal ressenyar també la recopilació de treballs publicada per Caterina Valriu amb el títol genèric d'*Imaginari compartit*.²² Són quaranta articles publicats entre 1992 i 2009 i reordenats de manera que el volum funciona, de fet, com una història de la literatura infantil i juvenil catalana –ella mateixa n'havia publicada una el 1994, amb segona edició de 1998– amb atenció especial aquest cop a la rondallística i a la narració oral. Val la pena assenyalar també la reflexió que s'hi fa per tal de justificar la funcionalitat com a literatura juvenil d'obres com *Les fures* de Llorenç Villalonga o *L'illa de les tres taronges* de Jaume Fuster. Encara més acadèmica és l'aportació d'Eulàlia Pérez Vallverdú a propòsit de *La literatura infantil i juvenil de Jo-*

sep M. Folch i Torres.²³ Es tracta d'un estudi exhaustiu que forma part d'una tesi doctoral més àmplia sobre la vida i l'obra de Folch i Torres. L'autora hi analitza detalladament les diferents plataformes de difusió de l'obra de l'escriptor, des d'«En Patufet» fins als teatres de l'època, i assaja després una caracterització del material publicat a partir de tipologies diferents: la literatura tradicional, d'aventures, humorística, detectivesca i sentimental. No es deixa de banda tampoc l'estudi de la recepció i la reflexió sobre la dimensió sociològica del fenomen.

I tanquem l'apartat amb dos esments finals. El primer, a les actes del IV Congrés de Literatura Infantil i Juvenil Catalana, organitzat per l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana i celebrat el maig de 2009 a Mollerussa.²⁴ El congrés és en part un homenatge a l'obra de Josep Vallverdú, per la qual cosa diversos dels estudis estan dedicats a la seva obra i a la projecció que va tenint. També s'hi recullen diferents debats sobre la situació actual d'això que els entesos anomenen «la LIJ», amb participació de més d'una vintena d'especialistes. Val la pena remarcar l'apartat dedicat a models lingüístics, centrat en una conferència de Miquel Desclot titulada «Amb les mans a la llengua» (pàgs. 171-186). El segon esment és per a Pep Molist i el seu llibre de gran format de divulgació per a públic infantil de l'obra de Miquel Martí i Pol.²⁵ És un intent, molt ben aconseguit, d'il·lustrar la vida del poeta a partir de textos molt breus de contextualització que complementen l'eix central del llibre que és, com ha de ser, la paraula del poeta.

D'exilis, censures, recepcions i transformacions

La prolífica Marta Pessarrodona ha publicat darrerament dues obres centrades en el tema de l'exili: *França 1939. La cultura catalana exiliada*²⁶ i *L'exili violeta. Escriutores i artistes catalanes exiliades el 1939*.²⁷ Més que entrar detalladament en una suposada aportació dels dos llibres, em limito a una reflexió gairebé moral. Pessarrodona, que és una gran escrip-

TEXTOS I ESTUDIS
DE CULTURA CATALANA

Los col·loquis de la insigne ciutat de Tortosa

CRISTÒFOL DESPUIG

edició crítica d'Enric Querol i Josep Solervicens

NOVETAT

Los col·loquis de la insigne ciutat de Tortosa

edició crítica
d'Enric Querol
i Josep Solervicens

CRISTÒFOL DESPUIG

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

Tant la manera d'articular el diàleg com les idees concretes dels seus interlocutors converteixen *Los col·loquis* en un text paradigmàtic del Renaixement català, que ara s'edita a partir de la col·lació de nous testimonis i d'una lectura més atenta dels manuscrits ja coneguts.

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

Ausiàs Marc, 92-98 int.

Tel. 93 245 03 03.

Fax 93 247 35 94

comanda@pamsa.cat

www.pamsa.cat

tora, té tot el dret d'escriure sobre el que vulgui. També sobre l'exili, és clar. El que no podem fer és presentar com a estudi acadèmic i científic allò que és, de fet, una recopilació de dades sobre les quals molts cops ni tan sols no s'indica la font de procedència. En molts casos Pessarrodona se serveix de treballs fets per investigadors que potser no tenen la sort de viure a «Mirasol Alt» (i, per tant, a tocar de l'Arxiu Nacional de Catalunya), però que són els qui han estat fent al llarg d'aquests darrers anys les autèntiques aportacions innovadores sobre el tema. Tot té el seu interès, és clar que sí (la divulgació, la difusió, la investigació), però cada cosa ha d'anar al seu lloc i els mèrits ha d'endur-se'ls aquells a qui els corresponen. Des d'aquesta perspectiva cal remarcar, també amb data de 2010, un breu opuscle de David Ginard sobre *Les Illes Balears i l'exili republicà*, que complementa una exposició sobre el mateix tema i que, malauradament, ha passat pràcticament desapercbut.²⁸ Quedi, si més no, citat.

Pel que fa a la censura, cal esmentar la tria i l'edició que Jaume Clotet i Quim Torra han fet dels informes delsensors a *Les millors obres de la literatura catalana (comentades pel censor)*.²⁹ Els documents que s'hi editen tenen, certament, un interès molt notable i permeten veure fins a quin punt els funcionaris de torn eren capaços de mutilar la creació literària a partir de qualssevol pretext i nimiesa. També és veritat, però, que a l'hora de l'anàlisi i la contextualització literària hi trontollen diverses coses. És llàstima. No és que el llibre hagués hagut de passar «censura», és clar que no, però sí que hauria estat bé que algun bon coneixedor de la història de la literatura hi hagués fet una repassada.

De recepcions i «transformacions» en tenim unes quantes. Pel que fa a la recepció hi ha l'estudi de Sílvia Coll-Vinent sobre Chesterton³⁰ i el de Gabriella Gavagnin sobre Petrarca,³¹ tots dos de característiques diferents. Sílvia Coll-Vinent fa una anàlisi ben documentada de l'estada de Chester-

ton a Catalunya i de la influència de la seva obra abans de la guerra civil, amb edició de documents dispersos i inèdits. La complementa amb referències una mica més concretes i menys desenvolupades a la recepció d'autors com Conrad o Joyce i a la «certa anglofília» d'escriptors com Maria Teresa Vernet, Maurici Serrahima o Rafael Tasis. Per la seva banda Gavagnin estudia les diferents traduccions del «Cançoner» de Petrarca i n'edita les de Miquel Costa i Llobera, Joaquim Riera i Bertran, Jeroni Zanné, Josep Carner, Jaume Barrera, Carles Cardó, Maria Antònia Salvà, Agustí Esclausans, Josep M. López-Picó, Osvald Cardona, Francesc de Riart, Narcís Comadira i Miquel DescLOT. El grup de recerca de la Universitat de les Illes Balears que encapçala Margalida Pons ha publicat en els darrers temps una pila d'estudis sobre la literatura catalana des dels anys setanta ençà, la majoria dels quals amb motiu de jornades organitzades pel mateix grup. El terme «transformacions» els ha servit per a englobar aquesta perspectiva d'anàlisi. Amb data de 2010 han aparegut dos d'aquests volums, que ara no podem més que esmentar: un, a Mallorca, sobre fonaments teòrics i relacions entre les diferents arts,³² i un altre, a València, sobre els canvis socioculturals del període.³³ Per la seva banda, Margalida Pons completa la seva bibliografia amb un breu opuscle divulgatiu sobre la poesia mallorquina del segle XX, que val la pena tenir present.³⁴

Més enllà d'exilis, censure, recepcions i transformacions hi ha també una petita joia que no podem deixar de banda: el text entre crític, assagístic i autobiogràfic que Jordi Cornudella ens ha ofert amb el títol de *Les bones companyies. Poetes i poemes*.³⁵ Cornudella, a més d'editor, escriptor i moltes coses més és, per damunt de tot, un extraordinari lector. I el llibre ho posa perfectament de manifest. En aquest sentit són molt notables les lectures que l'autor proposa de determinats textos de Gabriel Ferrater, Joan Maragall, Carles Riba i, especialment, de Josep Carner.

Terra, territori i cultura

Tanquem el panorama amb tres textos similars i que tenen un caràcter una mica especial. Un és el volum sobre *Comarques tarragonines i Terres de l'Ebre* de la sèrie «Geografia literària» planificada per Llorenç Soldevila.³⁶ És el segon lliurament d'un projecte ambiciós sobre el mapa literari dels Països Catalans del qual hauré de parlar molt i que ens acompanyarà per sempre més si volem entendre de debò per què l'essència d'un país és en la terra (diguem-ne territori, si volem) i en la cultura que se sustenta. Des d'aquesta mateixa línia d'interpretació podem entendre millor la importància de dos altres llibres de característiques si més no comparables. Un és el de Carles Albesa titulat *A l'ombra del Montseny. Presència d'escriptors i artistes*.³⁷ Es tracta d'una breu –però remarcable– aportació a aquest tema, amb atenció a textos de Verdaguer, Maragall, Rusiñol, Sagarra, Blai Bonet, Víctor Balaguer, Marià Manent, Eugeni d'Ors, Guerau de Liost, Joan Perucho, Melcior Font i alguns altres. L'altre estudi és la reedició, revisada, corregida i augmentada, del llibre que Agustí Espriu i Malagelada va publicar el 1983 sobre les bases reals en les quals se sustenta el mite de Sinera.³⁸ Els estudis recents i l'edició crítica en curs de publicació de l'obra de Salvador Espriu han ajudat a perfilar i ampliar un treball que, ara sí, pràcticament podem considerar definitiu.

1. Ignasi Moreta, *No et facis posar cendra. Pensament i religió en Joan Maragall*, Barcelona, Fragmenta Editorial, 2010 («Assaig», 18).

2. D. Sam Abrams, *Llegir Maragall, ara*, Barcelona, Proa, 2010 («La Mirada», 83).

3. Pep Solà, *La bastida dels somnis. Vida i obra de Joan Vinyoli*, Girona, CCG Edicions, 2010 («Biblioteca Fundació Valvi», 16).

4. Pere Gómez i Ynglada, *Quinze anys de periodisme: les col·laboracions de J.V. Foix a «La Publicitat» (1922-1936)*, Barcelona, Institut d'Estudis Catalans, 2010 («Biblioteca Filològica», 65).

5. Ferran Aisa, Mei Vidal, *Joan Salvat-Papasseit (1894-1924)*, Barcelona, Base, 2010 («Base Històrica», 67).

6. John London, *Contextos de Joan Brossa. L'acció, la imatge i la paraula*, Barcelona, Fundació Joan Brossa / Universitat de Barcelona, 2010.

7. Damià Pons, *Damià Huguet, entre la poesia i el cinema*, Palma, Lleonard Muntaner editor, 2010 («Trafalempa», 11).

8. Isabel Peñarrubia, Maria Magdalena Alomar i Vanrell, «De mi no en fan cas». *Vindicació de les poetes mallorquines*, Barcelona, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2010 («Biblioteca Serra d'Or», 420).

9. Margarida Casacuberta, *Els Jocs Florals de Girona (1902-1935)*, Girona, CCG Edicions, 2010 («Biblioteca Fundació Valvi», 20).

10. Gerard Malet (ed.), *Els Jocs Florals de Lleida 1895-1923. Discursos i materials*, Lleida, Edicions de la Universitat de Lleida, 2009.

11. Carme Arenas Noguera, *Maria Barbal*, Barcelona, Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, 2010 («Retrats», 19).

12. Josep Maria Ainaud de Lasarte, *Carme Karr*, Barcelona, Infiesta Editor, 2010 («Gent Nostra», 137).

13. Pau Vinyes i Roig, *Visca la República! Joaquim Ventalló, periodista, polític, poeta i traductor*, Duixelm / Fundació Josep Irla, 2010.

14. Valentí Soler, *Tomàs Garcés: periodisme i crítica*, Barcelona, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2010 («Biblioteca Serra d'Or», 427).

15. Montserrat Palau (coord.), *Escriptors tarragonines*, Tarragona, Arola Editors, 2010 («Atenea», 10).

16. Lluïsa Julià, *Ruyra: l'home i la seva imatge*, Girona, CCG Edicions, 2010 («Biblioteca Fundació Valvi», 19).

17. M. Àngels Francés Díez, *Literatura i feminisme. «L'hora violeta» de Montserrat Roig*, Tarragona, Arola Editors, 2010 («Atenea», 9).

18. Faust Ripoll Domènech, *Valencianistes en la postguerra. Estratègies de supervivència i de reproducció cultural (1939-1951)*, Catarroja/Barcelona, Afers, 2010 («Recerca i Pensament», 55).

19. Anna Esteve Guillén, *El dietarisme català entre dos segles (1970-2000)*, València/Barcelona, Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana

/ Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2010 («Biblioteca Sanchis Guarner», 73).

20. Remeto així a la lúcida i encertada reflexió de Josep M. Aloy a la secció de cartes al director de la revista: Josep M. Aloy, «Literatura per a gent jove?», «Serra d'Or», núm. 613 (gener 2011), pàg. 4. L'autor fa esment al darrer, fins al moment, d'aquests panorames d'estudis recents de literatura catalana contemporània. Valgui com a excusa, si més no, que aquell panorama ressenyava estudis publicats durant el 2009, per la qual cosa alguns dels suposats obliats poden passar com a ajornaments.

21. Josep M. Aloy, *Et diran que llegeixis, Bernat. Mig segle de literatura catalana per a joves (1960-2010)*, Berga, L'Albí, 2010.

22. Caterina Valriu, *Imaginarí compartit. Estudis sobre literatura infantil i juvenil*, Barcelona/Palma, Publicacions de l'Abadia de Montserrat / Edicions UIB / Institut d'Estudis Baleàrics, 2010 («Biblioteca Miquel dels Sants Oliver», 37).

23. Eulàlia Pérez Vallverdú, *La literatura infantil i juvenil de Josep M. Folch i Torres*, Barcelona, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2010 («Textos i Estudis de Cultura Catalana», 155).

24. Diversos autors, *IV Congrés de Literatura Infantil i Juvenil Catalana*, Barcelona, Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, 2010 («Quaderns Divulgatius», 40).

25. Pep Molist, *Vull conèixer Miquel Martí i Pol*, il·lustracions d'Ignasi Blanch, Barcelona, Baula, 2010 («Vull Conèixer»).

26. Marta Pessarrodona, *França 1939. La cultura catalana exiliada*, Barcelona, Ara Llibres, 2010.

27. Marta Pessarrodona, *L'exili violeta. Escriptors i artistes catalanes exiliades el 1939*, Barcelona, Meteora, 2010 («Dones per la llibertat i la democràcia», 3).

28. David Ginard Féron, *Les Illes Balears i l'exili republicà*, Palma, Consell de Mallorca, 2010.

29. Jaume Clotet, Quim Torra (eds.), *Les millors obres de la literatura catalana (comentades pel*

editor), Barcelona, Acontravent, 2010 («Abans d'ara», 9).

30. Sílvia Coll-Vinent, *G.K. Chesterton a Catalunya i altres estudis sobre una certa anglofília (1916-1938)*, Barcelona, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2010 («Textos i Estudis de Cultura Catalana», 156).

31. Gabriella Gavagnin (ed.), *L'art de traduir Petrarca. Les versions al català del «Cançoner»*, Palma, Lleonard Muntaner editor, 2010 («L'Arjau», 17).

32. Maria Muntaner, Mercè Picornell, Margalida Pons, Josep Antoni Reynés (eds.), *Transformacions: llenguatges teòrics i relacions interartístiques (1975-2000)*, Barcelona/Palma, Publicacions de l'Abadia de Montserrat / Edicions UIB / Institut d'Estudis Baleàrics, 2010 («Biblioteca Miquel dels Sants Oliver», 36).

33. Maria Muntaner, Mercè Picornell, Margalida Pons, Josep Antoni Reynés (eds.), *Transformacions. Literatura i canvi sociocultural dels anys setanta ençà*, València, Publicacions de la Universitat de València, 2010 («Literatura Oberta», 187).

34. Margalida Pons, *Corrents de la poesia insular del segle XX*, Palma, Edicions Documenta Balear, 2010 («Quaderns d'Història Contemporània de les Balears», 68).

35. Jordi Cornudella, *Les bones companyies. Poetes i poemes*, Barcelona, Galàxia Gutemberg / Cercle de Lectors, 2010.

36. Llorenç Soldevila i Balart, *Comarques tarragonines i Terres de l'Ebre*, Barcelona, Pòrtic, 2010 («Geografia Literària», 3).

37. Carles Albesa, *A l'ombra del Montseny. Presència d'escriptors i artistes*, Barcelona, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2010 («Biblioteca Serra d'Or», 423).

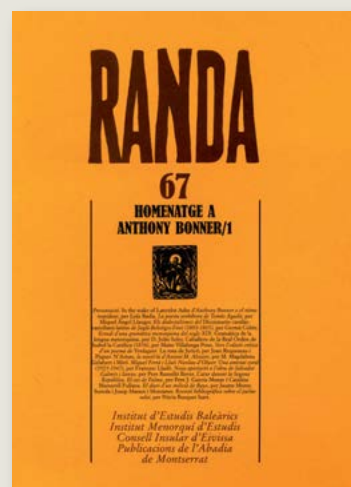
38. Agustí Espriu i Malagelada, *Aproximació històrica al mite de Sinera. Edició revisada, corregida i augmentada*, Barcelona, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2010 («Biblioteca Serra d'Or», 424).

RANDA

Homenatge a Anthony Bonner, 1

Volum d'homenatge amb motiu del vuitantè aniversari del lul·lista i botànic Dr. Anthony Bonner, arrelat a Mallorca, sobre temes relacionats amb les Illes Balears.

En coedició amb l'Institut Menorquí d'Estudis, l'Institut d'Estudis Baleàrics i el Consell Insular d'Eivissa

Publicacions de l'Abadia de Montserrat Ausiàs Marc, 92-98 - Tel. 93 245 03 03 - comanda@pamsa.cat - www.pamsa.cat